

Олег Червонюк:

«В нас нема сильної політики, бо нема сильної економіки»

Олег Червонюк у своєму улюбленому цеху, який можна назвати серцем підприємства. Тут усе починалося з чотирьох круглов'язальних машин, нині їх вже 55.

Якщо ви не були на рівненському Льонокомбінаті місяць, то можна сказати, що пропустили десятиріччя, а коли рік – то цілу епоху. Оце епоху й пропустили читачі нашого тижневика, яким ми вже рік не розповідали про це передове рівненське підприємство. З огляду на цю обставину ми й попросили голову спостережної ради ТОВ «Т-Стиль», власника Льонокомбінату Олега ЧЕРВОНЮКА знайти часинку в своєму робочому графіку для розмови з кореспондентом «7 днів».

рожами Європою, Азією, Америкою. Складається враження, що ви здійснили кругосвітню подорож. Якою була її мета?

– Я тепер більше буваю за кордоном, ніж удома. Звідти йдуть усі технології. Ринок моди, сировини, обладнання, хімії. Це те, чого поки що нема в Україні. Ми користуємося чужими ринками, тому мушу їздити, дивитися, обирати, переймати досвід.

? – Скільки партнерів ви маєте за кордоном?

– Більше ніж сотню.

? – І де вони здебільшого зосереджені?

– Якщо мова йде про обладнання, то це переважно Європа. Сировину нам постачають переважно Індія, Туреччина, Китай.

? – То на Льонокомбінат уже працює весь світ...

– У світі все дуже взаємопов'язане. Внутрішній ринок кожної країни впливає на світовий ринок. Якщо уряд Індії цього року вирішив виключити з торгових контрактів готівку, то селяни змушені були відкрити рахунки, щоб продати бавовну великим виробникам пряжі безготівково. Уряд хотів таким чином вивести своїх виробників з тіні і змусити платити податки. Та це призвело до того, що у світі виросла ціна на бавовну. Економіка – наче живий організм

Швейне виробництво. Швачки на Льонокомбінаті заробляють від 8 до 12 тисяч гривень.

Наша довідка: «Т-Стиль» – це компанія з чотирьох фабрик.

Три з них працюють у сусідній Хмельницькій області, звідки походить власник підприємства, голова спостережної ради ТОВ «Т-Стиль» Олег Червонюк. Це – «Едельвейс» у Хмельницькому (близько 600 працівників); Волочиська швейна фабрика, яку запустили з 1 травня і де нині працюють 60 швачок, а планується 600; швейна фабрика у Шепетівці на 140 працюючих. А найбільше підприємство, що є стрижнем ТОВ «Т-Стиль», – Льонокомбінат – нині є лідером виробничої сфери Рівненщини. Тут працює 700 працівників. Ділять 300 працівників

? – Олегу Казимировичу, що випускає нині Льонокомбінат? Пам'ятається, ви казали, що на трикотажному полотні не зупинитеся і будете виготовляти джинс.

– Ми випускаємо трикотажі різних видів. Повну лінію з виготовлення джинсів також уже маємо. Та трохи не встигаємо з ремонтами приміщень під це виробництво. Важко передбачити, коли їх завершимо. Хоча я й не намагаюся надто підганяти ці роботи, бо хочу, аби цим напрямком повністю займався мій син. Тому затримка в даному випадку мені на руку. Син закінчує навчання і повернеться додому через два місяці. Добре буде, якщо він почне з нуля і сам у все вникне.

? – В інтерв'ю для нашої газети рік тому ви казали, що з великої тери-

трабанду? Це не можна відслідкувати. Проте є інші способи. Можна, знаючи кількість населення, аналітичним шляхом поррахувати споживання. Механізми є, хоча до кінця достовірну інформацію отримати складно. Проте даю сто відсотків гарантії, що Україна має достатній потенціал, аби витіснити з нашого ринку іноземних виробників одягу. Просто над цим треба працювати. Думаю, що сьогодні в Україні виготовляється більш як десять відсотків тих готових виробів, які в нас реалізуються. Отже, у сфері нашого впливу перебуває досить великий ринок, який дозволяє нам розвивати власну економіку, в тому числі й виробництво на нашому Льонокомбінаті.

? – А не заважає вам, як виробнику одягу, засилля секонд-хендів?

– Важко оцінити, який сегмент

торії колишнього льонокомбінату освоїли всього 10 відсотків. А який цей показник зараз?

– До 30 відсотків. Ми суттєво розширилися і далі розширяємося. У нас кругом ідуть ремонти.

? – До вашої мрії зробити з Рівного центр легкої промисловості далеко ще йти?

– Зовсім ні. Рівне вже стало таким центром. Потужності, які сконцентровані тут, дають підстави для такого твердження. Останнім часом у нашому місті з'являється багато нових виробництв, пов'язаних з легкою промисловістю. Завдячуючи нашому прикладу і тим технологіям, які ми принесли в місто, люди активізувалися і відкривають нові виробництва.

? – Досі славу такого центру мав Харків, який воює ярмарки одягу по всій Україні.

– Так. Харків досі традиційно ще з радянських часів зберігає високі потужності для пошиття верхнього одягу. Але не менші потужності нині є у Хмельницькому чи Одесі. Везити ярмарки, може, й добре. Але ж ми не бродячий цирк. Сьогодні, щоб судити про рівень виробництва, потрібно підраховувати ВВП і реально оцінювати ту нішу, яку на ринку товарів легкої промисловості займають українські виробники, і хто саме з них.

? – Чи є достовірна статистика з цього приводу?

– Нема. Як тут порахувати, скільки продукції легкої промисловості до нас ввозиться, якщо наша митниця свідомо закриває очі на кон-

Льонокомбінат щодоби виготовляє 10 тонн тканин і шие з них 5 тисяч виробів. Буквально через місяць-два після введення нового обладнання показник виробництва тканин зростає до 15 тонн на добу. Але цілком може статися, що цей показник застаріє ще до виходу цієї публікації у світ, бо надто стрімкі тут темпи розвитку.

споживачів відбирають на себе секонд-хенди. Та ніде від цього не подінешся в нинішній ситуації. Якщо у людей немає коштів, то вони мусять одягатися з чужого плеча. Проблему треба вирішувати, але влада її навіть не порушує.

В економіці взагалі відбуваються цікаві процеси. Якщо, наприклад, людина заробляє три тисячі доларів у Нью-Йорку, то вона за цю зарплату там не виживе. А ті самі гроші в Україні – майже капітал. Такі ж порівняння можна зробити і всередині України.

Сто гривень у Рівному дають більше можливостей, ніж 100 гривень у Києві. На ці перекоси держава може впливати через свою економічну політику.

Кожна держава має економічні важелі, але не кожна вміє використати їх на користь свого народу. Один приклад: у вартості наших товарів, які реалізуються по всій Україні, закладено до 30 відсотків за оренду приміщень. Тобто люди могли б купувати той одяг, який ми шиемо, на третину дешевше, якби торгівля в Україні була влаштована інакше, а не зосереджена у величезних торгових центрах, що беруть колосальні кошти за оренду. Тоді за свої 100 гривень люди могли б купити товару на 30 відсотків більше.

От коли наш Льонокомбінат шість років тому почав виготовляти тка-

нини, то ціна трикотажного полотна впала на ринку тканин відсотків на тридцять. Сам факт появи в Україні нового виробника дозволив швейним фабрикам, що раніше купували імпортні тканини, а потім перейшли на наші, стати більш конкурентоспроможними за рахунок нижчої ціни виробів. А нижча ціна сформувалась завдяки на третину дешевшим тканинам, ніж ті, які швейне виробництво до появи Льонокомбінату купувало у турків і китайців. Це реальна економіка, звичайні банальні речі, які потрібно робити, а влада чомусь не сприяє тому, щоб це робити.

Рівненський льонокомбінат – її флагман, адже тут виготовляють тканини, з яких шиеють продукцію всі фабрики, об'єднані в «Т-Стиль».

? – Можливо, вона не має такого впливу? – Його треба ХОТІТИ мати. Наведу такий маленький приклад. Колись, як я ще працював у Хмельницькому, мені щотижня доводилось їздити по тканини вантажним автомобілем до Одеси. Це було незручно. Купуєш рулон нової тканини, виробі з нього знайшли поп-пит, а щоб виконати нове замовлення і пошити ще таку партію, треба відкласти справу до наступної поїздки.

І я запропонував зробити ринок тканин у Хмельницькому, щоб хмельничанам не доводилося їздити в Одесу, а ті араби, які там торгують, пере-

несли свою торгівлю до нас. З такою пропозицією я прийшов до тодішнього міського голови Хмельницького. Конкретно треба було переманити з Одеси до нас одного торговця араба, який на той час займав десь третю позицію на українському ринку тканин. Ми створили для нього хороші умови і переманили на ринок Хмельницького. То вже буквально через півроку до нас прийшли всі араби зі своїми тканинами. Хмельничани отримали завдяки цьому не просто зручності й економію, адже перестали витрачатися на дорогу до Одеси, а й перевагу в часі.

? – Олегу Казимировичу, ви самі, жіноча половина вашої сім'ї – дружина, донька – носите одяг, пошитий на вашому підприємстві?

– Звичайно. На жаль, це не весь одяг. Бо сорочки і джинси ми поки що не шиемо, це перспектива. Але що шиемо, те носимо.

? – Але, мабуть, все-таки переважно одягаєтесь за кордоном?

– Там, бо модо диктує поки що закордон. Щоб відшивати наші колекції, черпати актуальні фасони й моделі, їдемо за кордон. Ринок одягу в Європі багатший і різноманітніший – більше дизайнерів, брендів, ідей. Дивимось, що відбувається на тому ринку, які тенденції диктує мода. І з урахуванням побаченого формуємо свої колекції.

? – Торік у соцмережах я із захопленням спостерігала за вашими подо-

? – Складається враження, що для вас нема авторитетів, якщо хтось заважає роботі вашого підприємства. Скажіть, з ким зараз воюєте, якщо воюєте? Чи, можливо, всі ваші вороги склали зброю, зрозумівши, що Червонюка не здолаєш?

– Знаєте, якби влада була стабільна, то, можливо, так і було б. На жаль, особи у владі міняються дуже часто. Ми не встигаємо запам'ятовувати їхні прізвища. Начальники поліції, податкової служби, прокурори... Всі вони – заробітчани на своїх посадах. Оскільки вони приходять ненадовго і швидко йдуть, то за короткий термін свого владарювання намагаються захопати якомога більше. Тому час від часу в нас виникають сутички у цій латентній боротьбі з корупцією, яка нині стала однією з головних ознак української держави.

Єдине, на що можна розраховувати, то на підтримку людей, свого колективу. Ми виграємо тому, що ці люди розуміють, що краще працювати в себе вдома, а не шукати заробітки за кордоном. А для цього треба відстоювати свою позицію. Коли люди перестануть вірити, що можливо перемогти у цій війні, буде надзвичайно важко.

? – То ви зі своїм колективом готові піти під кабінети будь-якого рівня?

– Не тільки піти. Якщо виникне потреба, готовий і до більш жорстких дій. Сьогодні мова йде про нашу націю. Бути їй чи ні. Без економіки, виробництва вижити їй неможливо. Ті бачачки, які чуємо з високих трибун від представників різних партій, політиків різних мастей, – всього лише бачачки. Реальну роботу не роблять.

(Закінчення на с. 5)

(Закінчення. Початок на с. 4)

– Час іде, в країні нічого не змінюється, а коли й змінюється, то в гірший бік. Як ви вважаєте, чому?

– Нема лідера, здатного згуртувати і повести за собою нашу націю. Не народився той лідер. Тому й нації нема, хай там що кажуть націоналісти. Є тимчасові заробітчани. Вони належать до різних національностей і різних політичних партій, а єдиної національної проукраїнської і в гарному сенсі націоналістичної політики нема. У нас при владі були вже хто хоч – політики різних мастей. Але всіх їх за визначенням можна розділити на дві категорії – проросійські і проєвропейські. Жодного проукраїнського президента, як і проукраїнської партії в нас не було й нема. Ось у чому насправді проблема. Сьогодні триває боротьба за Україну між Європою і Росією. Але ніхто не скаже, що в Україні йде боротьба за Україну.

– У цьому процесі, в якому ви крутитеся, чи є межа, та планка, досягнувши якої ви б сказали: «Все, я добіг до своєї мети, тепер можна спокійно посидіти чи полежати на дивані»?

– Ні, я не бачу такої планки. Бо, на жаль, чи, навпаки, на щастя, в Україні треба багато що зробити. І мені це подобається. І це не тільки легка промисловість, а й хімічна, енергетична. У нас багато цікавих напрямків, які можна розвивати.

– То ви маєте намір вийти за межі легкої промисловості?

– Безумовно.

– Це будуть супутні галузі?

– Не тільки.

– Теплоенергетика є у вашому списку? Я питаю, бо бачила ту суперкотельню, яку ви поставили на Льонокомбінаті.

– І теплоенергетика також. На заході України можна налагодити постачання тепла й електроенергії до споживача як мінімум удвічі дешевше, ніж це коштує сьогодні. Маючи півмільярда доларів, це можна елементарно зробити.

– Коли у вас будуть ці півмільярда, у що ви їх вкладете насамперед?

– У котельні.

– Скільки потрібно таких Червонюків в Україні, щоб рух уперед і вище був таким же помітним, як на Льонокомбінаті?

– Це як пощастить. Колись вистачило одного Богдана Хмельницького.

– Ви в цій важкій ситуації залишаєтесь оптимістом?

– Так.

– А з політикою вже «зав'язали»?

– На даному етапі – так. Бо не бачу жодної політсили, яка б думала (я вже не кажу діяла) в тому ж напрямі, що я.

– Тобто наступні вибори до Верховної Ради будуть без вас? Не обов'язково ж приєднуватися до партії. Є мажоритарка.

– Скоріш за все мене в цьому процесі не буде. Бо навіть якби я прийшов до Верховної Ради мажоритарником, то що мені там робити одному з такими думками? Я просто не ходитиму на сесії, бо мені це нецікаво. Набагато ефективніше працювати в реальному секторі економіки. Хіба що збереться команда лідерів, які мені до вподоби. Але навряд. В Україні нема сильної політики, бо нема сильної економіки. І навпаки. Це таке замкнуте коло. Щось у ньому змінити можна, мабуть, тільки через диктатуру. А демократичним шляхом – навряд.

Розпитувала
Людмила МОШНЯГА